

Zitting 1999-2000

22 juni 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, MEDIA EN SPORT

Vraag om uitleg van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de inkrimping van reclamemogelijkheden

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de weerslag van het jeugdbeleid op kansarme jongeren

Commissie voor Cultuur, Media en Sport

Donderdag 22 juni 2000

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Dany Vandebossche

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.20 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de inkrimping van reclamemogelijkheden

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Vaerenbergh tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de inkrimping van reclamemogelijkheden.

De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, er zijn al herhaaldelijk interpellaties geweest over het straatbeeld, onder andere over de vele uithangborden. Zo heeft de heer Vandebossche enkele maanden geleden in zijn interpellatie gepleit voor het verfraaien van het straatbeeld en tegen het veelvuldige gebruik van anderstalige reclame, vooral dan in de omgeving van Brussel.

Ik breng dit opnieuw ter sprake omdat er ondertussen iets veranderd is. De provincie Vlaams-Brabant heeft een studie aangevraagd bij het Instituut voor Administratief Recht van de KUL, en daarin worden een aantal suggesties gedaan om het straatbeeld te verfraaien. Een van de suggesties van professor Boes en zijn medewerkers is dat de Vlaamse regering de gemeentebesturen een rondschrijven zou richten om hen erop te wijzen dat er een aantal mogelijkheden zijn om op te treden. Zo bestaat er een koninklijk besluit over het aanplakken en reclame maken, en zijn er mogelijkheden in verband

met de ruimtelijke ordening en in verband met reclame-inrichtingen die vergunningsplichtig zijn. Zo zouden een aantal zaken kunnen worden rechtgezet.

Mijn vraag is nu of de minister, eventueel in samspraak met de minister van Binnenlandse Aangelegenheden, hierover een rondschrijven zou willen richten aan de gemeenten om daarop te wijzen. Er is immers een groot verschil in het straatbeeld tussen een stad als Rotterdam of Kopenhagen, waar er een minimum aan reclame is, en ons land, waar er een wildgroei is, en dat vormt toch wel een probleem.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, collega's, de heer Van Vaerenbergh weet dat deze problematiek mij na aan het hart ligt. Toch stel ik vast dat het enkele jaren geleden nog veel erger was dan vandaag, want nu treden toch al een aantal steden, zoals Brussel, op tegen een totale wildgroei.

In de recente studie over de vernederlandsing van het straatbeeld uitgevoerd door professor Boes van de KU Leuven, in opdracht van de provincie Vlaams-Brabant, worden een aantal aanbevelingen voorgesteld in verband met reclame langs de weg.

Zo stelt professor Boes onder meer voor om de huidige reclamewetgeving strikter toe te passen, wat tot het verdwijnen van heel wat reclame zou kunnen leiden. Hiertoe zouden de Vlaamse regering of de provinciegouverneurs een omzendbrief kunnen richten aan de burgemeesters, wat tot gevolg kan hebben dat die wetgeving strikter wordt toegepast via vaststellingen door de gemeentelijke politiediensten.

De Vlaamse Gemeenschap zou volgens deze studie tevens een nieuwe reclameverordening kunnen uitvaardigen die een grotere beperking van de recla-

Anciaux

memogelijkheden zou bevatten. Eveneens zou men de vergunningsplicht naar een groter deel van de reclameboodschappen in het straatbeeld kunnen uitbreiden.

Bovendien suggereert de studie de bevoegdheid tot het verlenen van reclamevergunningen meer aan de Vlaamse overheid of aan de provincie toe te bedelen, om zodoende de gemeentelijke bevoegdheid tot het verlenen van vergunningen te vermijden.

Ik zal samen met de andere leden van de Vlaamse regering onderzoeken welke maatregelen het meest aangewezen zijn om het straatbeeld te vrijwaren van al te opzichtige anderstalige of meertalige reclame. Dit past in de ruimere context van het onderzoek naar de eventuele toepassing van andere voorstellen uit de vermelde studie, met als doel een daadwerkelijke vernederlandsing van het straatbeeld.

Ik zal hierover een initiatief nemen, maar u begrijpt dat ik dat niet alleen kan doen. Voor de rondzendbrief zal ik moeten samenwerken met de minister van Binnenlandse Aangelegenheden, voor een aantal andere zaken met de minister van Ruimtelijke Ordening. Daarom lijkt het mij aangewezen dat ik een voorbereidende nota zou maken om in de Vlaamse regering te bespreken.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, ik heb deze vraag gesteld aan minister Anciaux, ten eerste omdat hij de luister van de taal onder zijn bevoegdheid heeft, en taalboodschappen iets te maken hebben met de luister van de taal, en ten tweede omdat hij ook bevoegd is voor de Vlaamse Rand. Zijn belofte om een pleitbezorger te zijn is heel positief.

De voorzitter : De heer Schepens heeft het woord.

De heer Cis Schepens : De minister denkt eraan de gemeenten daarvan te ontlasten. Is dit geen betuttelend optreden ? Het gaat toch duidelijk om een bevoegdheid van de gemeenten.

Minister Bert Anciaux : Ik wil toch wel opmerken dat ik niet gezegd heb dat ik die beslissing zou nemen, ik heb alleen gezegd dat men die aanbeveling doet in die studie. Ik wil op basis van een aantal aanbevelingen uit die studie een nota maken en bespreken in de Vlaamse regering.

Ik ben gevoelig voor uw argument van betutteling, maar ik weet niet of men kan spreken van betutteling indien men een aantal taken aan de gemeenten ontnemt. Men kan ook in uitzonderingsmaatregelen voorzien, ik denk bijvoorbeeld aan de Vlaamse Rand, waar men om begrijpelijke redenen niet op het initiatief van het gemeentebestuur kan rekenen betreffende deze problematiek.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de weerslag van het jeugdbeleid op kansarme jongeren

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Cleuvenbergen tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de weerslag van het jeugdbeleid op kansarme jongeren

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik heb een zeer interessante vraag, omdat ik hierin iets wil verwoorden waar veel mensen begaan zijn, die actief zijn in de sector met jongeren.

In deze sector hebben we jeugdbeleid, jeugdwerkbeleid en beleid voor achtergestelde jongeren. Het gaat over drie werkvormen die vaak hetzelfde beogen : het verhogen van het welzijn van jongeren en ervoor zorgen dat men alle jongeren meekrijgt. Momenteel heerst er veel onrust in de jeugdsector, vooral bij de mensen die werken met kansarme jongeren.

De vraag is hoe de mensen die met kansarme jongeren werken, zekerheid kunnen verwerven. Bij werken met kansarme jongeren gaat het vooral om financiering van het personeel dat zich hiervoor inzet. Vermits het werken met weinig werkingsmiddelen zijn, moeten zij teren op de creativiteit van geëngageerd personeel.

Ten eerste komt men aan deze middelen via het decreet 'lokaal jeugdwerk' in het algemeen. Dankzij de resolutie die we enkele jaren geleden in dit parlement goedgekeurd hebben, moet hieraan in

Van Cleuvenbergen

alle gemeentelijke jeugdwerkbeleidsplannen aandacht worden besteed. Ten tweede hebben we de 20-percentregeling als voorafname van het decreet jeugdwerkbeleid, specifiek voor een aantal gemeenten. Voor een aantal gemeenten is er ook de mogelijkheid om een project in te dienen. Zo kunnen gemeenten die aan de normen voldeden voor kansarmoede van jongeren, maar waarvoor het bedrag te klein zou zijn, dit aanvullen. Verder is er het decreet 'landelijk jeugdwerk', dat een aantal initiatieven ondersteunt inzake de vorming van werken-de jongeren. Federaal zijn er de preventiecontracten en de normale SIF-middelen die ook ingezet kunnen worden voor de jeugd.

Als men dit allemaal samen bekijkt komt men tot een veelgestelde vraag in de sector : valt jeugd-beleid nu onder welzijn of onder cultuur ? Dat is een eerste conflictpunt dat regelmatig opduikt.

Minister Bert Anciaux : Maar welzijn is cultuur.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Neen, cultuur heeft de bedoeling welzijn te bereiken. Het is vaak erg belangrijk voor de sector om te weten dat men niet vanuit welzijn bekeken wordt, maar vanuit cultuur. Dit is immers een veel positievere invalshoek. Daarom heb ik dit allemaal opgesomd. Volgens mij dreigt er heel wat te 'verwelzigen', ook de middelen. Als wij daar in ons beleid anders tegenover willen staan, moeten wij de middelen van deze sectoren vanuit cultuur verhogen, en ze voor langere tijd garanderen.

Momenteel zijn de middelen voor kansarme jongeren afhankelijk van plannen en verslagen, van projecten en studies, en die zijn per definitie tijdelijk. Het is logisch dat een project tijdelijk is. Als projecten tien jaar duren, zouden ze regulier moeten kunnen worden, waarmee dit betekent dat ze belangrijk zijn in onze samenleving en dat ze hun signaalfunctie van 'iets nieuws' een beetje verloren hebben. Nu is het personeel voortdurend bezig met plannen, verslagen, projecten en studies. Zo vergt een jaar werking soms een half jaar opstellen van plannen en verslagen.

Anderzijds is er nog een probleem dat niet alleen geldt voor de werking met kansarme jongeren, maar dat gedeeltelijk ook veralgemeend kan worden naar het hele jeugdbeleid. Daarin werken namelijk veel geëngageerde mensen die geleidelijk een knowhow opbouwen, maar tegenwoordig de neiging voelen om weg te trekken naar andere sectoren. Dat heeft in de eerste plaats te maken met

de onzekerheid die heerst in de sector omdat men telkens met projecten te maken heeft en omdat er in het decreet 'lokaal jeugdwerk' een aantal veranderingen op til zijn die nog meer problemen zouden veroorzaken voor de werkingen met kansarme jongeren.

Ten tweede werkt het personeel onder nepstatuten. Dit weegt zwaar op de sector. Mijnheer de minister, ik heb u daar een aantal maanden geleden over geïnterpelleerd en toen zei u nog dat u daar weinig mee te maken had. Het gaat inderdaad meestal om gemeentelijke initiatieven, die niet meer rechtstreeks gesubsidieerd worden door de Vlaamse Gemeenschap. Ik vind echter dat u er wel iets mee te maken hebt. Als een sector die onder uw bevoegdheid valt in de problemen komt, kunt u wel zeggen dat de gemeenten dit moeten oplossen, maar ik zeg u dat u verantwoordelijk bent voor de hele sector.

Gemeenten komen door regularisatie van de nepstatuten in de problemen, omdat ze vaak werken met Gesco's en ook samenwerkingsakkoorden hebben afgesloten met VZW's die werken met DAC's. De VZW's in de cultuur- en welzijnssector werken in hun raad van bestuur meestal met geëngageerde vrijwilligers. In deze sector kunnen we de beste akkoorden maken ten voordele van de werknemers, maar dat geld moet ergens vandaan komen. Meestal komt dat geld alleen van subsidies en is de eigen inbreng van de sector erg klein. Al deze nepstatuten zorgen voor veel onzekerheid, maar ad-hocoplossingen brengen nooit tevredenheid.

We weten allemaal dat de middelen die nu aan werkingen voor kansarme jongeren gegeven worden, vooral besteed worden aan het personeel. De regularisatie van de DAC-statuten en het akkoord van de social profit ; wel gelijk loon voor gelijk werk en geen nepstatuut. Bovendien is er in ook een loonsverhoging voorzien om de sector aantrekkelijk te maken. Daarnaast wordt er voorzien in opleiding en vorming, in een vermindering van de arbeidsduur, en in een loopbaanplanning om de kwaliteit van het leven te verbeteren. Deze regularisatie, gecombineerd met het social-profit-akkoord, zorgt echter voor problemen omdat de Vlaamse overheid alleen aan de gesubsidieerde sector middelen kan geven, maar ook omdat heel wat van deze sectoren betaald worden met de beperkte middelen van de gemeenten en de VZW's.

Ik heb dan ook drie vragen. Welke gemeentelijke jeugdwerkbeleidsplannen kregen een onvoldoende voor het aspect aandacht voor maatschappelijk

Van Cleuvenbergen

achtergestelde jongeren ? Is er in de plaats van middelen op basis van rapporten en/of projecten geen reguliere financiering mogelijk via de cultuursector ter ondersteuning van werkingen voor kansarme jongeren ? Kan de regularisatie van alle mogelijke nepstatuten naar aanleiding van het social-profitakkoord in deze sector niet centraal begeleid worden om te vermijden dat lokale initiatieven niet verlengd worden ?

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Ik ga eerst heel concreet antwoorden op uw drie vragen. In 299 van de 308 gemeenten werd het jeugdwerkbeleidsplan 1999-2001 aanvaard voor subsidiëring.

Dit betekent dat in alle gevallen ook voldaan werd aan artikel 3, paragraaf 4 van het besluit van de Vlaamse regering van 22 december 1993 tot uitvoering van het decreet van 9 juni 1993 houdende subsidiëring van de gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdwerkbeleidsplan, zoals gewijzigd op 25 maart 1997 en 10 februari 1998. Ik citeer : 'Uit het jeugdwerkbeleidsplan moet blijken dat onderzocht werd hoe in het gemeentelijk jeugdwerkbeleid kan worden ingespeeld op de behoeften van maatschappelijk achtergestelde kinderen en jongeren.' 299 gemeenten hebben daar dus aan voldaan. In de ontwerpfase werd wel bij 62 ontwerp-jeugdwerkbeleidsplannen opgemerkt dat ze niet of onvoldoende voldeden aan bovenvermelde vereiste. In de definitieve, door de gemeenteraad goedgekeurde, versie werd dit telkens rechtgezet.

Een van de vernieuwingen van de prioriteitenregeling 1999-2000 voor het lokaal jeugdwerkbeleid was dat 21 gemeentebesturen een aanvraag konden indienen voor de ondersteuning van een jeugdwerkproject met maatschappelijk achtergestelde kinderen en jongeren. De maximale subsidiëring is hier 500.000 frank per jaar, gedurende drie jaar. De gemeenten Geraardsbergen en Zelzate dienden geen aanvraag in ; de aanvraag van Sint-Truiden werd veel te laat ingediend. De projecten van Landen, Tessenderlo en Tongeren konden niet aanvaard worden voor subsidiëring.

Tot zover het antwoord op uw eerste vraag, ik ga verder met de tweede vraag, die samenhangt met de bezorgdheid om projecten, reguliere werking en dergelijke. Ik onderschrijf deze bezorgdheid ten volle en ik kan u hierbij reeds aankondigen dat ik nog dit jaar een initiatief zal nemen met het oog op

de herziening van het decreet van 9 juni 1993. De bedoeling is de gemeenten die bovenmatig geconfronteerd worden met kinderen en jongeren in situaties van maatschappelijke achterstelling, een verhoogd trekkingsrecht te geven op basis van jeugdspecifieke indicatoren van maatschappelijke achterstelling. In de financiële denkoefening die hierbij aansluit, zou het globale bedrag voor de toegankelijkheid van het jeugdwerk voor deze bijzondere doelgroepen met zo'n 20 miljoen frank moeten stijgen : 14 miljoen frank voor de gemeenten in het Vlaams Gewest, 6 miljoen frank voor de VGC.

Onder toegankelijkheid begrijpen we die specifieke acties die alle jeugdwerkinitiatieven kunnen nemen om hun werking voor de bijzondere doelgroepen toegankelijker te maken, alsook de doelgroepspecifieke jeugdwerkverenigingen die tot op heden werden aangeduid onder de noemer WKJ's, de Werkingen Kansarme Jongeren of Jeugd, of gelijksoortigen.

Voor die gemeenten die subsidies kregen krachtens het besluit van de Vlaamse regering van 22 december 1993 betreffende de subsidiëring van de gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie, die een jeugdwerkbeleid voeren voor maatschappelijk achtergestelde kinderen en jongeren – tenzij deze subsidies werden toegekend voor de ondersteuning van jeugdwerkinitiatieven die in hoge mate gericht zijn op het werken met gehandicapte kinderen en jongeren – en die op basis van de gebruikte jeugdspecifieke indicatoren van maatschappelijke achterstelling ondermaats scores, voorzien wij tevens in een tegemoetkoming voor de werkingen voor maatschappelijk achtergestelde kinderen en jongeren. Dit gebeurt echter enkel op voorwaarde dat de totale werking van deze jeugdwerkinitiatieven binnen de betrokken gemeenten minstens op hetzelfde peil blijft. Op die manier wordt de subsidiëring van de werking voor kansarme jongeren uit de prioriteitenregeling van het decreet gelicht en kunnen de middelen als regulier beschouwd worden. De betrokken gemeentebesturen werden reeds in de huidige prioriteitenregeling gestimuleerd om met deze werkingen convenants af te sluiten of om ze op te nemen in de geldende, gemeentelijke subsidieregelingen, waardoor hun rechtszekerheid verankerd wordt. Deze beweging wordt dus voortgezet.

Heel concreet betekent dit dat we vrij snel – op 1 januari 2001 – klaar willen zijn met de wijzigingen aan het decreet, waardoor de middelen die op dit ogenblik binnen de 20- procentregeling gaan naar werking kansarme jongeren, toegevoegd worden

Anciaux

aan de reguliere werking. De huidige 100 percent wordt dus 80 percent, waardoor die 20 percent specifiek opnieuw gebruikt kan worden voor prioritaire doelstellingen – een nieuwe prioriteitenregeling. De huidige 400 miljoen frank, of 80 percent, zal concreet verhoogd moeten worden tot 500 miljoen frank om de werking kansarme jongeren in de reguliere werking te kunnen opnemen. Dit is een absolute vraag vanuit de sector. Iedereen zal het er wel mee eens zijn dat dit een absolute prioriteit is. Bovendien voldoet dit op een correctere wijze aan de doelstellingen van het decreet. Het is immers de bedoeling dat de prioriteitenregeling een echte prioriteitenregeling is. Het moet een permanente prioriteit zijn, geen prioriteit van drie jaar. Ik ben het er inderdaad mee eens dat dit in de reguliere werking moet worden opgenomen. We zijn trouwens volop bezig met overleg met de sector, met de jeugdraad en met alle andere betrokkenen.

Ik kom dan bij het derde punt, dat gaat over de nepstatuten. Ook deze bezorgdheid onderschrijf ik. In een werkgroep van de administratie Cultuur van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en mijn kabinet wordt in overleg met de vakbonden en de werkgevers onderzocht hoe de regularisatie van de nepstatuten op de verschillende niveaus moet worden opgevangen. Hierbij wordt natuurlijk ook aandacht besteed aan de werkingen met bijzondere doelgroepen.

Wat betreft de DAC's, hoop ik dat deze commissie mij zal steunen. Laten we eerlijk zijn. In het verleden is het toekennen van DAC's niet altijd op basis van objectieve criteria verlopen. Ook binnen de culturele sector zijn er heel wat DAC's die echt niet te verantwoorden zijn, die niet aan VZW's zijn toegerekend, die een erkenning hebben of die in een erkende sector werken. Men kan vanuit Cultuur niet verwachten dat die niet-erkende en vaak amper bestaande VZW's zomaar in de toekomst een personeelssubsidie zouden gaan krijgen. Dat heb ik vanaf het begin aan de werknemers en de werkgevers gezegd. Ze begrijpen dat volledig.

Heb ik daarmee gezegd dat alle DAC'ers die niet in de erkende diensten zitten, niet geregulariseerd kunnen worden? Absoluut niet! Ik vind dat we een inspanning moeten leveren om die DAC-projecten te regulariseren. Ik ben bereid om alle DAC-projecten te regulariseren op voorwaarde dat er zich ook verschuivingen voordoen. Ik heb dat al in alle openheid gezegd. De VZW's waarover u het hebt, zitten niet in een reguliere werking. Die zitten niet in een erkend circuit, maar leveren nuttig

werk. In ieder geval sta ik daar dus absoluut niet zo negatief tegenover.

Daarvoor moeten we een oplossing vinden, maar afstappen van het principe dat wordt gesubsidieerd bovenop het gesubsidieerd percentage voor de werking en de harmonisering, is een fictie, iets wat niets met de DAC'ers te maken heeft, maar wel met andere aspecten van het akkoord inzake de witte woede.

De begroting Cultuur moet op een aanvaardbaar peil worden gebracht, en daarvoor is minstens een verdubbeling van het budget nodig. Pas als dat is gebeurd, kan een eerlijk debat worden gevoerd over alle maatschappelijke noden – en het zijn er verdomd veel. Ik wil dit debat voeren vanuit Cultuur. Ik ben immers van oordeel dat we vanuit Cultuur veel preventieve kansen kunnen bieden. We mogen niet enkel het oplossen van problemen als doel hebben. Er is vooral nood aan het vastleggen van prioriteiten. Ik pleit voor bijkomende middelen voor Cultuur, maar we moeten nog een lange weg afleggen. Ons huidige budget voor Cultuur is vergelijkbaar met wat de stad Keulen uitgeeft aan cultuur, en niet met dat van onze buurlanden.

Het klopt dat we onze verantwoordelijkheid moeten opnemen inzake de regularisatie van DAC'ers. Of we die verantwoordelijkheid alleen moeten opnemen of in samenspraak met de gemeenten, blijft nog een open vraag. De onderhandelingen hierover zijn nog bezig. De regularisatie van alle DAC'ers vormt het principe. Ik ben in elk geval bereid de onverantwoorde statuten zo snel mogelijk ongedaan te maken. Ik kan u verzekeren dat er een lange lijst bestaat van DAC'ers waarvan niemand weer wat ze uitvoeren.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer de minister, ik zal nog even ingaan op de laatste twee onderdelen. U zegt dat u een aantal aanpassingen voorbereidt waardoor het lokale jeugdwerkdecreet zal worden aangepast en waardoor de extra middelen, die nu waren voorzien voor kansarme jongeren, zullen worden benut voor het reguliere beleid.

Op zich is dat een goede oefening, maar toch blijft de onzekerheid bestaan. De middelen die de gemeente krijgt voor jeugdwerkbeleid, zijn immers eigen middelen, maar wel afhankelijk van een procedure. Ik weet wel dat de administratie daarbij goed begeleidt. Ook een bijsturing verloopt meestal vlot. Toch heb ik nog een opmerking.

Van Cleuvenbergen

Ik stel vast dat u nu de beslissing bij de gemeenten legt, om al dan niet geld te geven aan de groepen die zich inzetten voor kansarme jongeren. Dat kan een gevaar inhouden. Er zijn immers allerlei soorten gemeenten, en een aantal gemeenten zien niet altijd goed in waarom het werk voor die groepen belangrijk is. Vele van de taken zijn echter niet makkelijk visueel voor te stellen.

Ik ben ook een beetje bang voor het politieke opbod. Ik weet uit ervaring dat groepen die bijvoorbeeld 10.000 frank aan steun krijgen van de gemeenten, dat ook op al hun uitnodigingen moeten vermelden en dat de schepenen op de activiteiten een woordje komen zeggen. Een uitbreiding van dit systeem zou een feitelijke achteruitgang inhouden.

Tijdens de vorige legislatuur hebben we lang gediscussieerd over de vraag naar welke gemeenten de middelen konden gaan. Toen zijn een aantal gemeenten uit de boot gevallen omwille van de gebruikte parameters. We baseerden ons toen voor 80 procent op de SIF-parameters. U hebt het nu over jeugdspecifieke parameters. Ik hoop dat u die vindt.

Ik wil uw aandacht al vestigen op één van die parameters : het al dan niet migrant zijn. Heel wat gemeenten hebben een beleid gevoerd waarbij mensen werden aangezet tot naturalisatie. Al deze genaturaliseerde jongeren zijn dus verdwenen uit de cijfergegevens over migranten. In de praktijk verdwijnt die parameter dus gewoon in alle gemeenten die een positief beleid hebben gevoerd.

Migranten wonen – en gelukkig maar – vooral in reguliere gezinnen. De SIF-parameters zijn ook gebaseerd op het geven van extra middelen aan niet-reguliere gezinnen. Gemeenten met veel migranten worden zo nog eens gestraft. Heel wat oudere migranten zijn bovendien niet eens ingeschreven als werkzoekende, omdat dat niet past in hun cultuur. De jongste generatie doet dit nu gelukkig wel. Het gevolg is dat niet alle migranten voorkomen in de werkloosheidscijfers.

De SIF-parameters houden geen rekening met al deze aspecten. Daardoor zijn een aantal gemeenten de vorige keer uit de boot gevallen. Ik vind dat heel spijtig. Ik kan u het voorbeeld geven van Houthalen-Helchteren. Ik werd immers geïnspireerd door het boekje van de wijk Meulenberg in die gemeente. Daarin staat : ‘Door de subsidievermindering van de dienst jeugdwerk, ministerie van

Cultuur, de laatste drie jaren, heeft het jeugdwerkbeleidsplan nu nog één gesubsidieerde kracht over.’ De gemeente schoot te hulp met Gesco’s en alles wat ze kon vinden. Ze doet dat omdat het een positief ingestelde gemeente is. Vroeger draaide de werking voor kansarme jongeren echter op vier of vijf voltijdse krachten. Die middelen zijn ze toen kwijt gespeeld, omdat ze een positieve politiek voerden voor migranten. Die middelen krijgen ze ook niet volledig terug van de gemeente. Ik wil daar toch op wijzen.

Ik heb nog een opmerking over de regularisatie van het personeel. U hebt vorige keer verklaard dat u duizend DAC’ers hebt. Nu zegt u dat u er hiervoor enkele honderden hebt die in een ‘rare situatie’ zitten. Het stelt me een beetje gerust dat u zegt voor de DAC-projecten van de kansarme jongerenwerking een inspanning te willen leveren. Maar ik blijf erbij dat het vaak om VZW’s gaat die afhankelijk zijn van de gemeente door convenanten. Het blijft toch nog altijd de werkgever die een deel moet bijpassen ? Of zult u aan de werkgever een tegemoetkoming geven ? Dat zou de sector geruststellen.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Ik zou het debat willen verbreden. Ik zou het willen hebben over ‘het regulier maken van het projectmatige’. Dat is een enorm probleem in de culturele sector. Daarom heb ik tijdens begrotingsbesprekingen mijn schrik geuit over de nieuwe middelen voor projecten en experimenten. In deze sector stelt men vaak heel snel – al na een eerste subsidie – vast dat een initiatief verder wordt gesubsidieerd omdat het anders niet verder kan bestaan, terwijl het toch zeer goed is.. Het wordt dan een regulier project. Middelen voor impulsen of vernieuwing verstarren.

Waarom zeg ik dat nu ? Ik herinner me nog de debatten over de 20-percentregeling voor de werking van de kansarme jongeren. Ik ben blij dat mevrouw Van Cleuvenbergen heeft vernoemd en dat u non-verbaal hebt bevestigd dat het juist was om de kansarmen uit dat keurslijf van het welzijnswerk te halen. Dat was een gigantische strijd tijdens de vorige legislatuur. Welzijn en Cultuur waren bevoegdheden van dezelfde minister, wat het gevecht nog veel moeilijker maakte.

Minister Bert Ancliaux : Dat is raar, dat zou het toch makkelijker moeten maken ?

Mevrouw Mieke Van Hecke : Neen, want de middelen voor de ene bevoegdheid gingen ten koste van de andere. De druk was van twee kanten zeer groot.

Van Hecke

De neiging om kansarme jongeren naar Welzijn te sturen, was zeer groot en is dat vandaag nog. Daarom heb ik schrik als men SIF-middelen voor jongeren wil integreren in het jeugdwerk. Sommige projecten moeten naar welzijnswerk voor kansarme jongeren gaan en horen thuis in de SIF-projecten, juist om de scheiding te maken tussen dat jeugdwerk en dat welzijnswerk voor jongeren. Ik vind dat een hemelsbreed verschil, al is dat in praktijk niet altijd even evident.

Ik herinner me dat de 20-percentregeling voor de kansarme jongeren juist bedoeld was als opstap naar dat reguliere jeugdwerk. Het resultaat was dat men een apart jeugdwerk voor kansarmen heeft georganiseerd en dat bijna structureel heeft gemaakt. Ik zeg niet dat dat geen goede projecten zijn, maar de bedoeling was om die opstap voor de kansarmen naar het reguliere mogelijk te maken. Men is uiteindelijk grotendeels verzeild geraakt in het welzijnswerk voor kansarme jongeren met aparte initiatieven die nu net die integratie in dat reguliere jeugdwerk niet hebben bewerkstelligd.

Men moet heel voorzichtig te werk gaan als men aan projectmatige of experimentensubsidiëring of prioriteitenregeling doet. Dit moet met een heel beperkte opdracht gebeuren, waarvan men het einde ziet. Anders eindigt men in structurele middelen. We moeten daarover waken. Ik heb uiteraard geen enkel probleem om dat goeddraaiende jeugdwerk met kansarmen in die 80-percentregeling verder te laten bestaan.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Dit is een boeiend debat, maar ik ontwaar wel enige tegenstrijdigheid tussen de woorden van mevrouw Van Hecke en die van mevrouw Van Cleuvenbergen. Mevrouw Van Cleuvenbergen zegt dat de onzekerheid blijft bestaan en verwijst naar de gemeenten die zullen beslissen.

Aangezien nog steeds ongeveer 50 percent van de gemeenten bestuurd wordt door of met de CVP, wil ik eerst duidelijk stellen dat ik geen ingebouwd wantrouwen heb tegenover die gemeentebesturen.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Ik wilde enkel zeggen dat in de gemeenten maar weinig gemeenteraadsleden de jeugdwerkbeleidsplanprocedure kennen.

Minister Bert Anciaux : Daar ben ik het mee eens, maar dat houdt van u wel enige kritiek in op de mensen uit uw eigen partij.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Ook de jongeren kennen het niet.

Minister Bert Anciaux : Ik zal ernstige inspanningen leveren om de jongeren te informeren over hun rechten, maar ook om de gemeenten te informeren over de mogelijkheden waarover ze in dit kader beschikken. Er blijken immers nog steeds gemeenten te zijn die niet of onvoldoende op de hoogte zijn van hun rechten en mogelijkheden.

Eigenlijk zou de werking 'kansarme jongeren' inderdaad moeten worden geïntegreerd in de reguliere werkingen, iets wat we trouwens voor een deel gaan doen. Juist door dit onder de reguliere werking te plaatsen en het niet langer als een afzonderlijke categorie in de prioriteitenregeling te bekijken, zal dit worden bevorderd. In het verleden was dit zeker niet het geval, wel integendeel. Dit zal ook de dynamiek tot stand brengen. Een deel van die eigen, specifieke werking is trouwens regulier geworden en daar heb ik geen enkel probleem mee.

Ik zal uw opmerkingen met betrekking tot migranten onderzoeken, maar ik heb u wel gezegd dat ik andere parameters zal gebruiken omdat ik ervan overtuigd ben dat de parameters bij het SIF ongetwijfeld zinvol zijn, maar te weinig gericht op het bieden van kansen en op potentialiteitsontwikkeling. De nadruk ligt nog te veel op het remediëren van wat verkeerd loopt. Dat laatste is wel belangrijk, maar leidt ertoe dat men steeds achterop blijft lopen. Niet alleen de achterstellingscriteria mogen hier een rol spelen. Vandaar mijn pleidooi voor jeugdspecifieke criteria die we verder zullen uitwerken en – uiteraard – met het parlement zullen bespreken.

Ik ben het echter niet eens met uw voorbeeld van de in het verleden eenmalig opgelopen achterstelling die gemeenten blijft achtervolgen. Ik zal de financiering op een andere wijze uitvoeren. In de oefening die we momenteel maken, gaan nagenoeg alle gemeenten erop vooruit. Sommigen gaan er zelfs stevig op vooruit. Het is echter logisch dat aan deze procedure een evaluatie van de subsidiestroom wordt gekoppeld.

Ik moet vaststellen dat dit voor sommige gemeenten een belangrijke bijkomende impuls is geweest die vandaag echter op zich niet langer te verantwoorden is. We zullen die parameters dus gezamen-

Anciaux

lijk moeten bekijken met het oog op de grootst mogelijke objectiviteit en gerichtheid op de jeugd-specifieke problematiek.

Wanneer die inhaaloperatie in alle gemeenten tot stand komt, zullen de middelen van de 20-percent-regeling bij de reguliere werkingen terecht komen. Dit betekent dat ik voor die nieuwe 20 percent-regeling nieuwe middelen zal moeten vinden. Ik wil me hiervoor engageren. Het vinden van die nieuwe middelen is voor mij een prioriteit.

Ik heb vroeger gezegd dat ik eraan dacht om SIF-gelden over te hevelen. Ik ben hier echter op teruggekomen. Het is te makkelijk om over andermans budget te spreken. Ik neem de verantwoordelijkheid op me om binnen Jeugd zelf naar die middelen te zoeken of om bijkomende middelen voor Jeugd te zoeken. Wat de specifieke werkingen kansarme jongeren betreft, vind ik wel dat de situatie binnen het SIF ook niet de gezondste is. Projecten worden voor 40 percent uit één luik en voor 40 percent uit een ander luik gesubsidieerd. Men zou dit beter eens coördineren en, waar mogelijk, samenvoegen. Dit is echter een heel andere discussie. Het is alleszins niet mijn bedoeling om SIF-middelen over te hevelen. De bezorgdheid van mevrouw Van Hecke is onterecht.

Wat de DAC-ers betreft, is de verhouding ongeveer 55 percent tegenover 45 percent. Dat is inderdaad veel. 45 percent van de mensen zitten niet in erkende circuits. Ik ga ervan uit dat een deel van deze mensen toch in aanmerking komt. Sommigen behoren tot een erkende doelgroep. Anderen zitten in een werking die als VZW niet is erkend. Dit zijn vaak de VZW's waarnaar in de vraag is verwezen. Misschien zit zelfs meer dan 20 percent van alle DAC-ers in VZW's als VZW Kruiske, VZW Hoekske of VZW Bolleke, etc. Het is niet steeds even duidelijk welke zinvolle maatschappelijke functie deze mensen daar uitoefenen. Deze situatie is historisch zo gegroeid. Bovendien zijn DAC-projecten vaak naar nieuwe VZW's overgeheveld. Ik denk dat we dit allemaal beseffen en dat we de openheid moeten hebben om over dit probleem te praten en om een oplossing te zoeken.

Wat de deeltijdse vorming betreft, zijn ernstige nieuwe impulsen gegeven. Ik heb hiermee de problematiek van vorig jaar en van het jaar daarvoor in grote mate weten op te vangen. Tot grote tevredenheid van de sector zal voor de volgende jaren in de nodige middelen worden voorzien.

Mevrouw Van Hecke heeft hier tevens het probleem aangehaald van de verhouding tussen projecten en reguliere financiering. Dit is geen zwart-witdiscussie. Ik begrijp de opstelling van mevrouw Van Hecke. Ik hoop echter dat ze ook begrip heeft voor de realiteit binnen het jeugdwerk en binnen de culturele sector.

Deze sectoren zijn decretaal meer verankerd dan eender welke andere sector. Dit is voor een deel ook aan het cultuurpact te wijten. Dit is hier al vaak aan bod gekomen. Om misbruiken te voorkomen, betonneert men hier een momentopname. De link tussen het cultuurbeleid en de maatschappelijke realiteit is bijgevolg niet steeds helemaal duidelijk. Het is daarom ook nodig om met experimenten te werken. Het is voor mij echter duidelijk dat deze experimenten binnen de drie jaar een structurele oplossing moeten krijgen. Ik zal in de toekomst nog met experimenten werken. Ik ben ervan overtuigd dat die experimenten aan maatschappelijke noden beantwoorden. De budgetten moeten van bij het begin echter duidelijk zijn. Die budgetten moeten bovendien, ofwel via een specifiek decreet, ofwel via een integratie in bestaande decreten, worden overgenomen. Het moet mogelijk worden om hier rechtszekerheid aan te verbinden. De decretale schotten hebben voor- en nadelen. Deze schotten zijn echter nodig indien men het beleid met de maatschappelijke evolutie wil laten samenlopen. Men zal steeds worden geconfronteerd met nieuwe zaken die de moeite waard zijn om te ondersteunen en die bijgevolg moeten worden ondersteund. Die problematiek zal met andere woorden blijven bestaan. Ik heb geen pasklaar antwoord. We moeten open en pragmatisch te werk gaan.

Ik meen dat ik alle gestelde vragen heb beantwoord.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Werken met kansarme jongeren betekent vertrekken vanuit kansarme jongeren. Dit impliceert dat men de methodieken en de specifieke aanpak hanteert. Het is van het grootste belang dat het personeel zekerheid en knowhow kan opbouwen. Projecten met kansarme jongeren proberen hun jongeren zoveel mogelijk in de gewone circuits te brengen. De projectbegeleiders gebruiken hiervoor specifieke methodieken. Dit personeel moet veel meer zekerheid hebben dan nu.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Ik ben het hiermee eens. Men moet die knowhow op zijn minst kunnen doorgeven. Het gaat hier tevens om een spanningsveld tussen het welzijnswerk en de culturele sector.

De mensen binnen de eigen sector houden, is een van de begrijpelijke doelstellingen van het welzijnswerk. Ik denk niet dat die doelstelling als dusdanig binnen de culturele sector bestaat. Het grotere verloop binnen de culturele sector is ook niet zo abnormaal. Dit is steeds eigen geweest aan de sector. Dit is misschien zelfs een goede zaak.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft hier specifiek naar de knowhow van bepaalde mensen verwezen. Die mensen moeten die knowhow op zijn minst kunnen doorgeven. Dit vereist een zekerheid aangaande de werking. Dit betekent niet dat alle personeelsleden daar tot aan hun pensioen moeten werken. Dat is een heel andere discussie.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.08 uur.*
